

Békesség néktek!

Lukács 10,5-6.

Karácsony u. vasárnap

1952. dec. 28.

A felolvasott ige Jézusnak a tanítványokat kiküldő beszédéből való. Ebben a beszédben Jézus megmondja a tanítványoknak, hogy milyen programmal induljanak s milyen módon végezzék munkájukat. Ha semmi más nem volna feljegyezve a Bibliában Jézusnak és a békének egymáshoz való viszonyáról, ez az egy is elegendő lenne annak igazolására, hogy Jézus a békekesség Fejedelme, tanítványa pedig a béke embere.

1. Jézus tanítványának békekessége van. Ez az ige első megállapítása.

Jézus nem úgy beszél tanítványainak a békekességről, mint valami eszméről, melynek megvalósítására törekedni kell, hanem úgy, mint valami tényről, ami megvan, mint valami birtokról, melynek a tanítványok tulajdonában vannak. „A ti békekességetek”, így beszél róla.

a) Ez a békekesség nem a jólét biztonsága. Mi hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy békekessége csak annak az embernek lehet, akinek mindene megvan, amire szüksége van, akinek, mint a példázatbeli bolond gazdának, sok esztendőre eltett javai vannak, akit nem bánt a maga gondja, sem a holnap aggodalma. Úgy vélekedünk, hogy tele kamra, tele erszényt és tele szekrényt, ez a békekesség feltétele. Ha így volna, akkor a tanítványoknak nem lett volna békekességük. Közvetlen a felolvasott ige előtti versben Jézus azt mondja missziói útra induló tanítványainak: „Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut!” Tehát nem visznek magukkal erszényt, hiszen úgysem volna mit beletenni, mivel egy fillér nem sok, annyi pénzük sincs. Táskájuk sincs. Minek is verné oldalukat tarisznya, mikor úgysem volna mit beletenni! Egy karéj kenyér, nem sok, annyijuk sincs. Sarut nem visznek magukkal. Fölös tehernek tartják. Ha leszakad az, ami a lábukon van, majd róják meztláb tovább az országút porát. Hozzászórtak ők már ehhez. Semmit sem visznek magukkal, csak magukat, a rajtuk levőt s az evangéliumot, ami a szívében van. Az egész úton irgalomból fognak élni, kegyelemkenyéren, mint a koldusok, szívé mégis szent gondtalansággal van tele. Minden gondjukat arra az Atyára vetették, akinek eddig is mindig gondja volt rájuk. Pénzük, kenyérük, sarujuk nincs, de békekességük van.

b) Ez a békekesség nem a békén hagyás nyugalma. Mi hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy békekessége csak annak az embernek lehet, akit békén hagynak az emberek. Ha így volna, akkor a tanítványoknak nem lett volna békekességük. Mindjárt a kiküldő beszéd elején, a 3. versben ezt mondja nekik Jézus: „Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé”. A farkas nem hagyja békén legelészni a bárányt, hanem megtámadja. Különösen, ha több a farkas, mint a bárány. Jézus tehát arra készíti elő a tanítványokat, hogy az emberek között mindig kisebbségben lesznek, s a körülöttük levő többség mindig ellenséges indulattal lesz irántuk. Ott fognak oldalogni az oldalukon, s csak a kedvező pillanatot fogják lesni, mikor beléjük marhatnak. Nekik pedig még csak egy pálcájuk sincs, amivel védekezhetnének (Máté 10,10). Védtelenül ki lesznek szolgáltatva az ellenség lompos csordájának.

A felolvasott igében is arra figyelmezteti őket, hogy legyenek elkészülve barátságtalan fogadtatásra is. Nem minden házban fogják szívesen fogadni őket. Ahol nem a békekesség fia laknak, onnan ki fogják őket utasítani. Talán korgó gyomorral kell tovább állniok, talán nem lesz hová fáradt fejüket lehajtani, de békekességük rendíthetetlenül állni fog. „Reájuk tér vissza”.

c) Mert ez a békekesség belső békekesség. Ki tudják kapcsolni a külső zavaró körülményeket. Uralkodni tudnak testükön és annak indulatain. Sok tényezőből tevődik össze ez a belső erő. Csak párat említsünk meg belőlük!

Ez a sors nem meglepetés számukra. Jézus előre megmondotta nekik s figyelmeztette őket, hogy mikor benne lesznek, akkor emlékezzenek vissza arra, hogy erre el kellett készülniök (Ján 16,4), nem esik tehát rajtuk semmi sérelem.

A tanítványnak a Mestert kell követni, a Mester pedig azt tanította, hogy az ellenséget is szeretni kell (Máté 5,44), s élete példájával meg is mutatta, hogy ez lehetséges. (Későbbi példa Luk 23,34).

Tudják, hogy minden megpróbáltatás - mint a neve is mutatja - egyben próba is. A tanítványság próbája. Nem szeretnének elbukni a próbán, hiszen tudják, hogy ketten figyelik a próba eredményét. A vizsgáztató Mester és a buktatni akaró Sátán (II. Kor 13,5). Minél jobb a tanuló, annál többet vár tőle a tanító, annál nehezebb feladat elé állítja a vizsgán. A nehéz életfeladat tehát a Mester tőlünk sokat váró, kitüntető bizalmának a bizonyítéka. Nem szabad engednünk, hogy megszégyenüljünk!

Míndezek fundamentuma pedig az volt, hogy békekességük volt Istennel. Isten megbékélt velük, bűnbocsánatot kaptak. Ez minden békekesség alapja. Enélkül nincs békekessége még annak az embernek sem, aki jólétben és nyugalomban él. Ezzel békekessége van a kegyelemkenyéren tengődő üldözött embernek is. Ezért tud Jézus tanítványa nemcsak eltérni mindent békekességgel, hanem boldog is lenni, ha szidalmazták és háborgatják és minden gonosz hazugságot mondanak ellene Jézusért (Máté 5,11-12).

2. Jézus tanítványának nemcsak békessége van, hanem békeprogramja is.

Az a feladata, hogy vigye a békességet, az Ő békességét minden háznak. Ezt mondja az Úr: „Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!”(5.v.) Ebben a parancsban hangsúlyozottnak érzem ezt a szót: először. Minek mondta volna Jézus, ha nem akart vele valami különösen fontosat mondani, hiszen magától értetődő, hogy idegen házba nem lépünk be köszönés nélkül, s az első szó, amit ott ajkunk kiejt, a megszokott köszöntés szava! És minek figyelmeztette őket nemcsak arra, hogy köszönjenek, hanem arra is, hogy hogyan köszönjenek! Nem voltak a kiküldöttek kis gyerekek, akiknek mindent a szájukba kell rágni. Tudták ők jól, hogy abban az időben minden zsidó így köszönt, ha belépett egy házba: Békesség néktek. És miért tette ezt a kérdést Jézus a kiküldöttek munkaprogramjának lelegejére? Nyilván nem formai okokból, hanem azért, mert a világ megbékélését elsőrangú fontosságúnak látta. Mikor Pál I. Tim 2,2-ben a világi felsőbbbségért való könyörgést helyezi a keresztyének szívére, ennek is az az első indoklása, „hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk.”

Mit tesznek Jézus tanítványai ennek a békeprogramnak a megvalósítására?

a) Imádkoznak érte. Amikor így köszönnek: „Békesség e háznak”!,... akkor tulajdonképpen közbenjáró imádságot mondanak. A köszöntések ugyanis eredetileg imádságok voltak. A régi magyar köszöntés nem így hangzott: Jó napot kívánok vagy egyszerűen kurtán: Jó napot! s a felelet sem ez volt rá: Jó napot!, hanem így szólt a köszöntés: Adjon Isten jó napot!, a válasz pedig ez volt reá: Adjon Isten! Az idők folyamán megszokottá vált, lerövidült, megszürcült, elvesztette hímporát a köszöntés. Társadalmi illendőség lett az imádságból. Isten népe azonban nem nyugszik ebbe bele, hanem a kiüresedett formát legalább a maga életében meg akarja tölteni az eredeti tartalommal. A zsidó köszöntés megüresedett formáját is lelki tartalommal töltik meg a tanítványok. Imádság lesz az ajkukon. Miután pedig „igen hasznos az igaznak buzgósgóságos könyörgése” (Jak 5,16/b), ez az imádság nem szó, hanem tett.

b) Árad belőlük a békesség. Jézus azt ígéri tanítványainak, hogy békességük rá fog szállni arra a házra, amelybe a békesség imádságos köszöntésével belépnek, és azon fog maradni. Békességük nemcsak kívánság lesz a ház népének, hanem mindjárt adomány is.

Vannak ilyen emberek. Ma is. Árad belőlük a békesség. Minden erőlködés nélkül, olyan természetesen, mint a virág kelyhéből az illat. Ahol megjelennek, hangfogót kapnak a hangoskodó szavak, hülni kezd az indulattól áttüzsedett szív, s elülnek a harc hullámai, mint mikor olajat öntenek a háborgó vízre. Nem az ő érdemük, hogy ilyenek. A békesség fejedelme tette őket ilyenekké. Nem az ő csodájuk, hogy békességük átragad másokra is. Krisztus ígérete teljeseedik be csupán rajtuk. Az Istennel megbékélt emberek magukból békességet árasztó emberek.

c) Vállalják a békekövetséget. A tanítványok nem húzódnak be imádságukkal a csendes kamra zárt ajtaja mögé, nem bújnak el szerényen illatozó ibolyaként az élet rengetegének fái alá, hanem járnak faluról falura, városról városra, házról házra, mint békekövetek. Nem könnyű munka ez. Sokszor nem találnak megértésre, sokszor kiutasítás a részük, de ők mégis mennek. A békesség fiai felfigyelnek rájuk és békességet kapnak. A harag fiai elűzik őket, de békességüket nem tudják elűzni.

Van-e neked békességed? Tudod-e továbbadni a békességedet? Ezt a két kérdést veti fel számodra a mai ige. Az, aki karácsonykor ezzel a programmal jött: Békesség a földön a jóakarátú embereknek, azt akarja, hogy te is Istennel és emberekkel megbékélve állj be az Ő békeköveteinek táborába. Ámen.